

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5847/2530

พนักงานอัยการ จังหวัดนครพนม โจทก์ นายวุฒิ พรหมจอมจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 80, ป.อ. มาตรา 288, ป.อ. มาตรา 289, ป.อ. มาตรา 295, ป.วิ.อ. มาตรา 220, ป.อ. มาตรา 296

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยฐานพยายามฆ่าเจ้าพนักงานซึ่งกระทำการตามหน้าที่ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 80, 288, 289 ศาลชั้นต้นวินิจฉัยว่า กรณีมีความสงสัยตามสมควรว่าจำเลยได้กระทำความผิดหรือไม่สมควรยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้จำเลย พิพากษายกฟ้อง โจทก์อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ฟังว่าจำเลยไม่มีเจตนาฆ่าพิพากษาแก้เป็นให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 295 ดังนี้ ข้อหาฐานพยายามฆ่าต้องห้ามมิให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 220 โจทก์ฎีกาว่า จำเลยได้กระทำความผิดต่อผู้เสียหายในขณะที่ผู้เสียหายเป็นเจ้าพนักงานซึ่งกระทำการตามหน้าที่นั้น เมื่อฎีกาโจทก์ต้องห้ามเสียแล้วคดีไม่อาจขึ้นสู่การวินิจฉัยของศาลฎีกาได้ จึงถือไม่ได้ว่าโจทก์ฎีกาขอให้ลงโทษจำเลยในข้อหาฐานทำร้ายร่างกายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 296 ด้วยศาลฎีกาย่อมพิพากษาให้ยกฎีกาโจทก์

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยโดยเจตนาฆ่าได้ใช้ขวดตีและแทงพลตำรวจสมเด็จพระพุทธธรรม ผู้เสียหาย ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานและกำลังปฏิบัติหน้าที่เวรยามรักษาความสงบเรียบร้อยอยู่บริเวณงานทำบุญมหาชาติ ถูกที่ศีรษะและต้นคอผู้เสียหายหลายครั้ง เป็นเหตุให้ได้รับอันตรายแก่กาย จำเลยลงมือกระทำความผิดไปตลอดแล้ว แต่การกระทำไม่บรรลุผลเนื่องจากผู้เสียหายได้รับการรักษาจากแพทย์ทันทั่วทั้งที่ จึงไม่ถึงแก่ความตาย ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๒๘๘, ๒๘๙, ๘๐ วิชาชีพชวดแตกของกลางและเพิ่มโทษจำเลยด้วย จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้องโจทก์ โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษากลับ (ที่ถูกลงจะพิพากษาแก้) จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙๕ ให้จำคุก ๑ ปี เพิ่มโทษหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๒ เป็นจำคุก ๑ ปี ๔ เดือน วิชาชีพชวด โจทก์ฎีกา ขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๐, ๒๘๘, ๒๘๙ ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ที่โจทก์ฎีกาขอให้ลงโทษจำเลยในข้อหาพยายามฆ่าเจ้าพนักงานซึ่งกระทำการตามหน้าที่นั้น ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ยกฟ้องโจทก์โดยอาศัยข้อเท็จจริง โดยศาลชั้นต้นวินิจฉัยว่า กรณีมีความสงสัยตามสมควรว่าจำเลยได้กระทำความผิดหรือไม่ สมควรยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้จำเลยและศาลอุทธรณ์ฟังข้อเท็จจริงว่า จำเลยไม่มีเจตนาฆ่า ฎีกาโจทก์ซึ่งเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงจึงต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๐ และตามฎีกาของโจทก์ตอนท้ายที่ว่าจำเลยได้กระทำความผิดต่อผู้เสียหาย ในขณะที่ผู้เสียหายเป็นเจ้าพนักงานซึ่งกระทำการตามหน้าที่อันจะทำให้การกระทำของจำเลยเป็นความผิดฐานทำร้ายร่างกายเจ้าพนักงานซึ่งกระทำการตามหน้าที่ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙๖ นั้น ศาลฎีกาเห็นว่า เมื่อฎีกาโจทก์ต้องห้ามเสียแล้ว คดีจึงไม่อาจขึ้นสู่การวินิจฉัยของศาลฎีกาได้ จึงถือไม่ได้ว่าโจทก์

ฎีกาขอให้ลงโทษจำเลยในข้อหาทำร้ายร่างกายตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๒๙๖ ด้วย
พิพากษาให้ยกฎีกาโจทก์

องค์คณะ

ประวิทย์ ชัมภรัตน์ · วิฑูรย์ ตั้งตรงจิตต์ · ไมตรี กลั่นนุรักษ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/5847/2530>